

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ἐξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἐληθείς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προκλήρωται δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΚΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώτισσῃς.

Περίοδος Β' — Τόμος 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1900

Ἔτος 22^{ον} — Ἀριθ. 10

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ'

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.]
(Συνέχεια ἴδε σελ. 76.)

Ὁ Γολιάθ ἐβάδιζε ζωγράφου, ἐκτείνων λά-
που κάπου τὴν προβοσκίδα του διὰ νὰ
δοσραφῆ τὰ ἀντικείμενα, καὶ κάποτε
δὲν ἐδυσκολεύετο νὰ δρέψῃ μὲ αὐτὴν
καὶ κενεὶα ἄγριον καρπὸν. Ἡ Κοραλία,
ἡ Λίνα καὶ ὁ Γεράρδος ἐγέλωσαν, ἐφλυά-
ρουν, ἐφαλλον διάφορα τραγούδια καὶ
ἐσκέπτοντο ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμαν θελκτι-
χωτέραν ἐκδρομὴν.

Ἡ ὁδοπορία ἐξηκολούθησε, χωρὶς
κανέν ἐπεισόδιον, ἕως εἰς τοὺς
πρόποδας τοῦ λόφου τέλος
ἐστάθμευσαν πλησίον ἐνὸς χα-
ριστάτου ρυακίου, τοῦ ὁποῖου
αἱ ὄχθαι ἦσαν κατὰφυγίαι ἀπὸ
ἀνθη, καὶ τὸ ἄσπιον κατέβαινε
μὲ σκιρτήματα τὴν κλιτὺν τοῦ
μικροῦ βουνοῦ. Ἐτίμησαν ὅπως
ἤρμοζε τὰ ὠραία πράγματα,
μὲ τὰ ὁπεῖα ἡ Μαργαρόνα εἶχε
γεμίσει τὸ καλλίθιον, ὃ δὲ Γο-
λιάθ ἔλαβε τὸ μερίδιόν του μὲ
πολλὴν διάκρισιν. Καὶ τώρα,
ὅπως καὶ πάντοτε, ὁ τρόπος
τοῦ Γολιάθ ἠδύνατο νὰ χρη-
σιμεύσῃ ὡς παράδειγμα εἰς
πολλὰ καλομαθημένα παιδία
ποτὲ δὲν ἀπλῶς χεῖρ ἢ μᾶλ-
λον προβοσκίδα, εἰς φαγητόν
ποτὲ δὲν ἔτριψε μὲ λαίμαρ-
γίαν, δὲν ἐφόρα μὲ ἀπληστίαν
ὥστε νὰ τρέχῃ τὸ νερὸν ἀπὸ τὸ
στόμα του, καὶ ποτὲ δὲν ἔχρε
τὸ πρόσωπόν του μὲ γλυκί-
σματα. Ἐπεριμένε μὲ ὑπομο-
νὴν τὴν σειράν του, καὶ δεινὴν
ἤρχετο, ἐξέτεινε μὲ εὐγένειαν
τὴν προβοσκίδα του εἰς τὴν ὠ-
ραίαν χεῖρα τῆς Κροχίλιας, ἣ
τις αἰσθνομένη τὴν λυχνότην
του, ἐκαταλάμβανε τι εἴηται
καὶ ἐξέλεγε δι' αὐτὸν ἐμῶλον
ὀπωριὸν ἢ γλυκίσμα.

Οἱ νεαροὶ ἐξερευνηταί, ἀφ'
οὐ ἀνεπλήθητα, ἐπνεύλαβον τὴν

πορείαν των· ἀλλ' ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν
κορυφὴν τοῦ λόφου, κραυγὴ ἐκπλήξεως
ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῶν τριῶν.
Πέραν τοῦ λόφου ἐκείνου δὲν εὕρισκτο
ἡ θάλασσα, ὅπως ἐφαντάζοντο, ἀλλὰ
ἄλλο τι περισσότερο ἐκκληκτικόν ὡς
πρὸς τὴν ἐρημίαν ἐκείνην.

Πύργος γιγάντιος ἔχων ὀγκώδεις καὶ
φοβεροὺς τοίχους, ἀλλὰ ἠρείπωνμένους,
ὑψοῦτό ἐκατὸν βήματα πρὸ αὐτῶν. Το σκυ-
θρωπὸν καὶ μυστηριῶδες τοῦτο κτίριον
ἐφαίνετο πανάρχαιον. Ὁ Γεράρδος καὶ αἱ
δυο κόραι ἐσιώπων μελαγχολία καὶ ἀ-
νησυχία κατέλαβον τὰς ψυχὰς των.

Τὴν σιωπὴν διέκοψε πρώτη ἡ Λίνα.
— "ὦ, Κοραλία, νὰ φύγωμε! φοβοῦ-
μαι! ἀνέκραξε κάτωχρος.

— "Φοβεῖται; εἶπεν ὁ Γεράρδος. "Α,
ναί, πραγματικῶς, θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς
φοβοῦμεθα. Διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν,
κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἔμεινα κατὰπλη-
κτος. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ὅπως πάντα.
Τί ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν; ἂν τὸ ἐρείπιον
αὐτὸ εἶνε μελαγχολικόν, τί εἴμπορεῖ νὰ
μᾶς κάμῃ;

— "ὦ, δὲν εἰξεύρω... ὅλλα ἤθελα νὰ
φύγωμεν.

— Τὸ σωτὴ εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν
καὶ νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀνακα-
λυψὴν μας εἰς τὸν πατέρα, τὸν
Ἐρρίκον καὶ τὸν ἱατρόν, πρὶν
νὰ ριφκινδυνεύσωμεν ἐκεῖ
μέσα, εἶπεν ἡ Κοραλία.

— Πῶς; νὰ ἐπιστρέψω-
μεν αἰσχροῦς, χωρὶς νὰ εἰμ-
πορέσωμεν νὰ ἴδωμεν τί συμ-
βαίνει ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῖχον!
"Α! ὄχι, αὐτὸ δὲν γίνεται,
ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. "Ἐλα
ἐδῶ, Κοραλία, πέ μου, τί φο-
βεῖσαι;

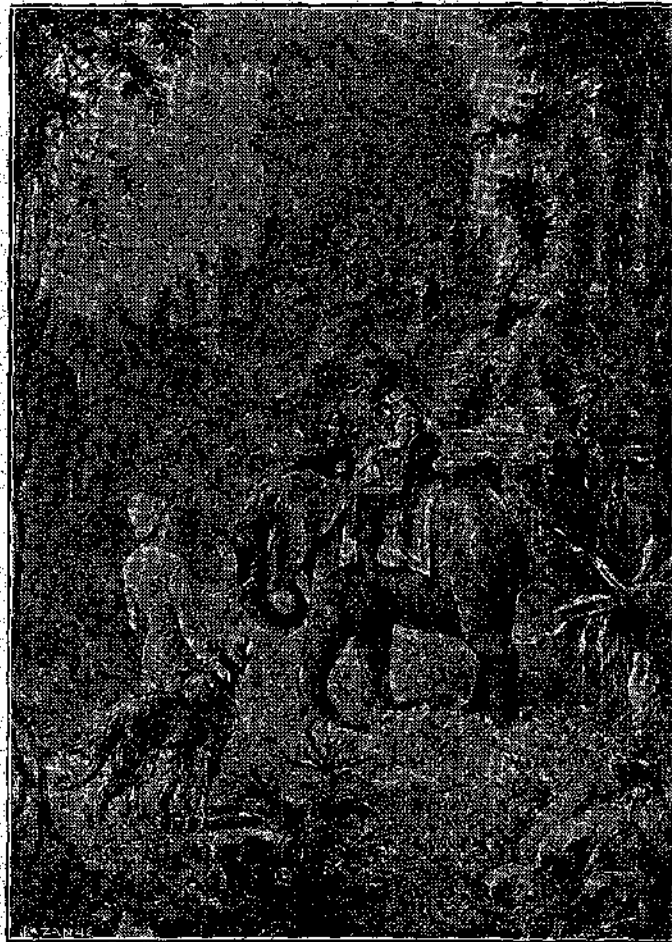
— Τί νὰ σοῦ πῶ... δὲν εἰ-
ξεύρω... ἕνας τοῖχος μπορεῖ
νὰ κρημνισθῇ... ἢ ποῖς εἰ-
ξεύρει... μέσα ἐκεῖ εἶνε θη-
ρία... φεῖδια... σκορπιό... εἶ-
πεν ἡ κόρη μὲ δισταγμόν.

— "Α! μὰ! εἴμεθα μὲ
τὸν Γολιάθ, καὶ αὐτὸς μὲ ἕνα
πατήμα τοῦ ποδιοῦ του μπο-
ρεῖ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ κατα-
λάβουν.

— "ὦ, Γεράρδος, ἐκεῖ μέ-
σα νὰ ἐμβεθῶμε; Καὶ πρῶτα
πρῶτα πῶς; δὲν ὑπάρχει
θύρα!

— Χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρ-
χῃ μία δὲν μου φαίνεται τὸν
πύργον αὐτὸν νὰ τον ἔκαμαν
διὰ τὰ πουλιά... Δοκίμην ἄς
τὴν ζητήσωμεν.

Κεντήσαντες πρὸς τὰ ἐμ-
πρὸς τὸν Γολιάθ, περιήλθον

« Δὲν ἐφαντάζομαι πῶς θὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις σήμερα. » (Σελ. 82, στ. α')

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΤΣΑΠΡΑΣ

Βραβευθείς

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἰ. Ἀστὴρ τοῦ Βέγα Ἐἰς τὸν 59ον Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων (Τὸς Διάπλῃσιν 1899, σελ. 431.)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἦτο ἀδύνατη, μικροκαμωμένη, καὶ μόλις ἐφαίνετο ἐπὶ τῶν, ἂν καὶ ἀπὸ τὸ παρασμένον φθινόπωρον εἶχε τελειώσῃ τὰ δέκα.

Ἡ κυρία της, — ἡ κυρὰ-Μαριγῶ, ῥάπτρια ἀσπρορροχῶν καὶ ἰδιοκτητὴς μικροῦ ἐργαστηρίου εἰς τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως, — ἐκλαίγετο καὶ παρεπονέτο :

— Τί νὰ κάμω μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποῦ δὲν ἐννοεῖ νὰ μεγαλώσῃ ; Τὴν ἐπῆρα, καλέ, τὴν ἐσυμμάζευσά, καλέ, ἀπὸ τοὺς δρόμους, τὴν ἐντυσα, τὴν ἐκμαψυχοκόρη, μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς θὰ μεγαλώσῃ, θὰ δυναμώσῃ καὶ μὲ μῆρα θὰ με βοηθήσῃ. Μ' αὐτὴ τίποτα ! κερτινιάρᾳ αἰωνίως καὶ πεῖδ ἀδύνατη κι' ἀπὸ σκουργίτη ! Ἀχ, σὲ μένα, μονάχα σὲ μένα συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Καὶ ὁμοῦ, ἐκεῖνο ποῦ πρέπει τὸ κάμνω. Βρῆτέ μου σὲ ὅλη τὴ γειτονιά κορίτσι, ποῦ νὰ καλοτρέψῃ, νὰ καλοντύνηται καὶ νὰ καλοπερνᾷ ὡς τὴν Ἀγγελικὴν. Ἡ Ἀφ' οὗ καὶ ἐτὸ Σχολεῖο τὴ στέλνω ἀκόμα, γιὰ νὰ μάθῃ καὶ δύο γράμματα... Μὰ οὔτε νὰ τάκούσῃ δὲν θέλει. Νά, προχθὲς εἶδα τὴν κυρὰ - δασκάλᾳ καὶ μοῦ εἶπε πῶς δὲν μαθαίνει τίποτε. Ἀπελπίσῃ ! κ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω πειὰ τί νὰ κάμω !

Αἱ γειτόνισσαι ἐπεδοκίμαζαν :

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, κυρὰ Μαριγῶ. Δυὸ χρόνια ποῦ τὴν ξεύρωμα, ὄλω ἡ ἴδια εἶπε ! Μὰ νὰ μὴ τὴς κονταίνῃ κα-

θόλου ἐκεῖνο τὸ φουστάνι ! Πάντα μὲ κρή, πάντα ἀρρωστιαρική, κερτινιάρᾳ, κακομοιριασμένη... Ὅστε παίζει, σὺν παιδί, οὔτε γελάει, οὔτε μιλάει... Μὴ τὴν ἀφίνης ἔτοι, κυρὰ-Μαριγῶ, γιατί θὲ σου κακομάθῃ. Ὄλω νὰ τὴν σκουτάς, νὰ τὴς φωνάζῃς, νὰ τὴν μαλλώνῃς, γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος. Καὶ λίγο ξύλο κάπου - κάπου δὲν βλάπτει, ξεύρεις...

Ἡ κυρὰ - Μαριγῶ ἠκολούθησε τὴν συμβουλὴν καὶ ἤρχεις ἀνά τὴν σκουτιὰ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἀπὸ τὰς εἰς τὸ πρῶν, χειμῶνα καιρῶ, ἐκτυποῦσε τὸν ξυλότοιχον τοῦ μικροῦ δωματίου, ὅπου ἐκείματὸ ἡ ψυχοκόρη.

— Ἀγγελικὴ, σὴκω !... σὴκω γρηγορα !

Τὸ κοράσιον ἀνεσιχίρτα ἐντρομον. Εἶχε κοιμηθῆ ἄργά, καὶ ἠοθάνετο μίαν κούρασι, μὰ μίαν κούρασι ὡς νὰ εἶχε περπατήσῃ ὅλην τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἐσπευθε νὰ σηκωθῆ, εὐπειθεὲς εἰς τὴν φωνὴν τῆς κυρίας. ὦ, τί κρούον ποῦ ἐκάμνε ! Τὸ παράθυρον δὲν ἐκλείνε καλῶ, καὶ ἀπὸ τὰς χαραμάδας εἰσῆρχετο ἡ παγωμένη πνοὴ τοῦ βορρᾶ. Ἐπειτα ἦτο τὸσον πρῶν ! Μόλις ἐρεγγε... Καὶ ἡ μικρούλα ἐκοκκάλιζεν ὡς νὰ ἐνδυθῆ.

— Ἰδὲς ρούτρα ! Ἰδὲς μάτια ! Ἰδὲς χάλια !... Δὲς καὶ κοιμάται ἀκόμη !

Ἐλα τώρα, πῆ τὸν καφέ σου. Πῶς ; δὲν σου ἀρέσει ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα ;... Ἀμ, τί ἤθελες νὰ σου ἔχω ; Σοκολάτα μὲ αὐτὸ, μάτιξ μου ;

Τὸ ἐργαστήριον ὀλόκληρον ἐγελοῦσε καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐγαμήλωνε τὸ κεφάλι... ὦ, καί, οἱ ἄλλοι εἶχαν δίκαιον πάντοτε, καὶ αὐτὴ ἄδικον... Δὲν ἐτολμῶσε νὰ δικαιολογηθῆ, καὶ οὔτε κἀν ἀνοίγε τὸ στόμα. Ἦοθάνετο μίαν μελαγχολίαν ἀπειρον εἰς τὴν ψυχὴν της. ὦ, τί μόνη, τί ἔρημη ποῦ ἦτο ! Κανεὶς, κανεὶς δὲν τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ ὑπάρχει γλυκύτερον πρᾶγμα ἀπὸ τὴν ἀγάπην ; Ἀλλὰ ποῖος νὰ γαπήσῃ ἐν ἀδύνατον, χλωμὸν καὶ σιωπηλὸν κοριτσάκι, — ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὴν μητέρα του ;

Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ, ὄχ ! δὲν εἶχε μητέρας !

Ὅταν ἐπήγαγεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπαντοῦσεν εἰς τὸν δρόμον παιδάκια μὲ τὰς μητέρας των, κρατούμενα σφικτὰ ἀπὸ τὸ χέρι, εὐθυμα, φλυαροῦντα, γελάοντα. Ἐφθάναν ὡς τὴν θύραν τοῦ σχολεῖου, κ' ἐκεῖ ἐχωρίζοντο, ἀλλὰ μὲ τί φιλήματα !... φιλήματα τὰ ὅποια τῆς ἔκαιαν τὴν καρδιάν, φιλήματα τὰ ὅποια ἐπιθούσεν, ὅπως ὁ πειναρμένος ποθεῖ ἐν τεμάχιον ἄστου !... Τότε, μὲ βῆμα μηχανικόν, ἀρηρημένη, εἰσῆρχετο εἰς τὴν τάξιν, χωρὶς νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰκούσῃ τὸν φθύρον, ὁ ὅποιος τὴν ὑπεδέχετο.

Καμμίαν φίλην δὲν εἶχεν. Ὅλοι τὴν εὕρισκαν ψυχράν, μελαγχολικὴν, παράξενη. Ἐλεγε πολὺ ἄσχημα τὸ μάθημά

της. Εἰς τὸν πίνακα, ὅταν τῆς εἶδαν κανὲν πρόβλημα, ἔμενε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἐκπλήττουσα τὰς μαθητριάς, ἀπελπίζουσα τὴν διδασκάλισσαν, κωφὴ εἰς τὰς μομφάς, τυφλὴ εἰς τὰς ἐπεξηγήσεις, μὴ προσφέρουσα οὔτε μίαν ἐρώτησιν, οὔτε μίαν δικαιολογίαν, οὔτε μίαν κἀν λέξιν λύτης, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν θέσιν της, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν, ὡς συντετριμμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς γενικῆς κατηγορίας.

Δὲν ἐκλαίγετο ὁμοῦ δὲν ἐκλαίγε ποτὲ. Τὴν ἐνόμιζαν ἀναίσθητον καὶ ἡλιθίαν καὶ τὴν ἄφιναν ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ τελευταίου θρανίου, ὅπου κατέφυγε καὶ ἐβυθίζετο εἰς τοὺς ρεμβασμούς της.

Ἐσυλλογίζετο τὸν Οὐρανόν, ὅπου ἦτο ἡ μητέρα της... Τὴν ἐβλεπεν ὠραίαν, ἀκτινοβολούσαν, εὐτοχῆ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ μακρὰ, πολὺ μακρὰ... ὦ, ποῦ νὰ ἴδῃ ἀπὸ ἐκεῖ - ἐπάνω τὴν κόρην της, τὴν ὁμοίαν ἄριστῃ μόνῃν εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ἐνοχλῆ μὲ τὴν λύπην της ὅλους, καὶ προπάντων τὴν Ἐλένην...

Ἡ Ἐλένη ἦτο ἀνθρά, ζωηρά, φαιδροτάτη. Εἰργάζετο ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς κυρὰ - Μαριγῶς, καὶ ἐπροόδουε θαυμάσια.

— Νὰ κορίτσι ποῦ ξεύρει τί θὰ πῆ ζωὴ ! ἔλεγεν ἡ ῥάπτρια. Δουλεύει, τριῶγει, γελά, εὐχαριστεῖ ὅλον τὸν κόσμον Ἀμὴ ἐσὺ ; ὦ, ἐσὺ ! πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑπομονὴν καὶ ὑπομονὴν γιὰ νὰ σε ὑποφέρῃ !

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ διδασκάλισσα ἀνήγγειλε μίαν μεγάλην εἰδησίην : Τὰ εἴπορα κοράσια τῆς συνοικίας εἶχαν κάμη ἔρανον, διὰ νὰγοράσουν μερικὰς κούκλας, νὰ τὰς ἐνδύσουν καὶ νὰ τὰς στείλουν εἰς τὴν διδασκάλισσαν, διὰ νὰ τὰς χαρίσῃ αὐτὴ τὰς παραμονὰς τῆς Πρωτοχρονιάς εἰς τὰς πτωχότερας καὶ ἐπιμελεστέρας μαθητριάς της.

— Λοιπὸν, σὰς θέλω ! εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, τελειώνουσα τὴν δμλίαν της ἐν τῷ μέσῳ γενικῆς χαρᾶς. Δεκαπέντε ἡμέραι λείπουν ὡς τὴν Πρωτοχρονιά. Ὅσαι θὰ φιλοτιμηθῶν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ θὰ δειξῶν ἐπιμέλειαν καὶ καλὴν διαγωγήν, θὰ πάρουν ἀπὸ μίαν κούκλαν. Αἱ ἄλλαι τίποτε !

Πυρετὸς προσδοκίας καὶ ἀμίλλης. Πρῶτα μαθητριάδων ἔγιναν ὄλοι. Τὰ μαθήματα νεράκι, τὰ τετράδια καθαρὰ καὶ καλλιγραφικώτατα, ἡ συμπεριφορὰ θαυμάσια. Ἀφ' οὗ καθήνησε νὰ μὴ περᾶν ὅλον πλεον οὔτε τὴν Ἀγγελικὴν !

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνέπτουξεν ὄλην της τὴν θέλησιν, κατέβλε καθε προσπάθειαν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ. ὦ, ἤθελε, ἤθελε πολὺ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὴ μίαν κούκλαν, νὰ ἔχῃ μίαν κούκλαν ἰδικὴν της... Ἐπειτα ἤθελε νὰ δειξῇ ὅτι κατὶ ἀξίει καὶ αὐτὴ, κατὶ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ, ὅταν

εἶχε μίαν ἐλπίδα, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὴν ἐμφυχόνει.

Ἦλθε καὶ ἡ προσδωρισμένη ἡμέρα. Ἐνὰ πανερί γιμάτο κούκλας ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ ἦσαν κομμιὰ δεκαεπτά της, ἐν ᾧ αἱ ἄλλαι, περιέργοι, ἐθαύμαζαν καὶ ἐφώταζαν :

— Εἶδες ἐκεῖνη μὲ τὸ οὐρανί ;... ἐκεῖνη μὲ τὸν τριανταφυλλί καὶ μὲ τὸν στοργυλλὸ καπελάκι ; Ἀμ, ἐκεῖνη ἡ μεγάλη μὲ τὸ βελουδένιο ἐπανωφόρι, τί σου λέγει ;... Ναι, ἀλλὰ καὶ ἡ μικροῦλα μὲ τὸ δαντελένιο φουστανάκι ; Τί χαριτωμένεές ποῦ εἶνε !

Τὰ μάγουλα ἐκοκκάλιζαν, τὰ μάτια ἐλαμπαζέζοντο εἰς τὴν τάξιν. Νά, ἡ διδασκάλισσα εἰσῆλθεν. ὦ, ποῖα θὰ ἦσαν αἱ εὐτοχεῖς ;... Σιωπηλὴ, ἀκίνητη εἰς τὴν ἄκρην της, ἡ Ἀγγελικὴ ἠοθάνετο μόνον τὴν καρδίαν της νὰ πάλλῃ δυνατὰ, καὶ ὡς ἕνα χέρι νὰ τῆς σείγγῃ τὸν λαιμόν, νὰ τὴν πιεῖ... « Ἐσὺ τίποτα, Ἀγγελικὴ ! ἐσὺ τίποτα ! »

Ἐξαφνα μίᾳ φωνῇ τὴν ἐκράξε.

— Ἐ, κουρήσου λοιπὸν ! τῆς λέγου.

Ἐγινεν ἀνάγκη νὰ τὴν ὠθήσουν...

Ἦτο ὠχρὰ, ἐκλονίζετο. Καὶ ὡς δνειρον, εἶδε τὴν διδασκάλισσαν νὰ τῆς χαμογελᾷ καὶ νὰ τῆς βάξῃ ἑστὴν ἀγκαλιὰ μίαν ὠραίαν κούκλαν, μὲ φόρεμα ἀπὸ τοῦθι ἄσπρον, μὲ φοιγνάκια ἀπὸ μετξωτῶν κόκκινων καὶ μ' ἕνα κόκκινον ἐπίσης καπελάκι, κερφωμένον εἰς τὰ ξανθὰ μαλλιάκι μὲ μίαν καρρῖτσιν χρυσήν...

— Πᾶρε... εἶνε ἡ κῆρη σου. Νὰ τὴν προσέχῃς καὶ νὰ τὴν περιποιῆσαι ὡς τὴν μητέρα... Δὲν σου ἀξίει καὶ πολὺ, ἀλλὰ εἶδα αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅτι ἔχεις φιλότιμον, καὶ σὲ βραβεύω διὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνω. Προσπάθησε, αὐτὸ τὸ φιλότιμον νὰ το διατηρήσῃς πάντα !

Δὲν εἶπε τίποτε, οὔτε μίαν κἀν λέξιν εὐγνωμοσύνης, καὶ ἀπεσῆρθη κλονίζουμένη, παραχάλισμένη... Ἐργῶν ἀμέσως, ἔτρεξε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ ἴδῃ, χωρὶς νὰκούσῃ τίποτε... Τὸ ἐργαστήριον ἐξεπλάγη... Ἡ Ἐλένη ἔβαλε τὰ γέλια :

— Κούκλα σουδωσαν ἐσένα ; Χαρὰ στο !... Καλὴ μητέρα θὰ εἶσαι !

Τὴν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της, ὅπως κρατεῖ κανεὶς ἐν ἀνθος σπάνιον, λεπτοφύει, τὸ φύλλα τοῦ ὁποῖο εἰμπορεῖ νὰ συναρπάσῃ καὶ ὁ παραμικρὸς ἀνεμος... Καὶ μὲ πῶσας προφυλάξεις, μὲ τί σεβασμόν, μὲ ποῖαν ἐκστασὴν τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ κρεββάτι της !

— Ἡ κῆρη μου... εἶνε ἡ κῆρη μου... ἐψιθύριζεν ὡς νὰ προσηύχετο.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐφάνη ἀτελείωτη. Ἐπὶ τέλος ἦλθε τὸ βράδυ καὶ ἔτρεξαν εἰς τὸ μικρὸν της δωμάτιον, ὅπου τὴν ἤφεν ὅπως τὴν ἄφησε, γελαστὴν καὶ ὠραίαν.

[Ἐπεται συνέχεια.] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 73.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Ἐν ᾧ οἱ δύο ἡρώες μας ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον των πρὸς βορρᾶν, ὁ Οὐγονέτος ἐφιλοσόφει περὶ τῆς καλῆς καὶ τῆς κακῆς φύσεως τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ ἐθεώρησεν ὡς εὐτύχημα τὴν ἀναχώρησιν τῶν συναδέλφων του, τοὺς ὁποῖους ἐφθόνη καὶ ἐμίσει εἰς ὅλης καρδίας, τὴν ἤρχειε κάπως νάπογοητεύεται.

Ὁ Μάστρο - Λανσάκης δὲν ἐσπευδε πολὺ νὰντικαταστήσῃ τοὺς δύο μαθητευομένους, καὶ ὅλη ἡ ἐργασία ἐβάρυνε τὸν Οὐγονέτον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πλέον κανένα διὰ νὰ τον ἀνακουρίσῃ καὶ νὰ ἐρίσταται ἀντ' αὐτοῦ τοὺς θυμῶς, τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰς τιμωρίας τοῦ θεοῦ του. — Εἶνε ἀνάγκη νὰ συνειθίσῃς, παιδί

« Ὀρνίθες, περιστέραι, χῆνες, προσέτρεχον μὲλις τὰς ἐφώταξ. » (Σελ. 86, στήλ. 6')

μου, τῷ ἔλεγεν ὁ ὀπλοποιὸς συχνά κατεχρᾶστο τὴν συγγενεῖάν μου διὰ νὰ ὑπηρέθῃσι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτὸ δὲν μοῦ ἀρεσε καθόλου.

Ὁ Οὐγονέτος ἐφρόατεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰντείπῃ, καλῶς γνωρίζων, ὅτι ὁ Μάστρο - Λανσάκης δὲν ἐφημίετο ὡς ὑπομονητικὸς...

Τὴν πρῶταν ἐκαίνην, ἐσάρωνε τὸ ἐργαστήριον, μουρμουρίζων καὶ καταρῶμενος τὴν τύχην του, κατὰ τὸ σῶνθεος, ὅταν μία σκία παρενετέθη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἡλίου, καὶ εἰς καλόγηρος φραγκισκανός, σταματήσας πρὸ τῆς θύρας, ἠρώτησεν :

— Ἐδῶ εἶνε ὁ κύριός σου ;

— Ὁ θεὸς εἶνε ὁ μὲ οὐ ἔχει δουλειά, ἀπῆνησε τὸ παιδίον ἀποτόμως.

— Καὶ ὁ κύριός ἀναψίξῃς του ; ἠρώτησεν ὁ καλόγηρος μὲ προσποιητὴν ταπει-

νοσύνην εἰμπορῶ νὰ του πῶ δύο λόγια ; — Ὁ ἀνεψιός του δὲν ἔχει δρεβὶ γιὰ κοροῦβέτες ! ἀπεκρίθη ὁ μαθητευόμενος, κοκκινίζων ὅλος ἀπὸ θυμῶν.

— Παρακαλῶ τὴν Ἐξοχότητά σου νὰ μὴ θυμῶνῃ, ὑπέλαβεν ὁ καλόγηρος μὲ τὸ αὐτὸ εἰρωνικὸν ἔπος δανεῖχα σκοπὸν νὰ τὴν πρᾶσβάλῃ, ἀλλὰ νὰ τῆς ζήτησῃ μίαν χάριν... Πληρῶνω καλῶ.

Αἱ δύο τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ καλόγηρος ἐκρόφερον εἰσερχόμενος, εἶχον μαγικὴν δύναμιν... Τὰ χεῖλη τοῦ Οὐγονέτου διεσάλλησαν εὐθὺς εἰς μειδίμα, τὸ ὅπολον, μελονότι πολὺ ἤθελε νὰ εἶνε χαρῖεν, δὲν ἦτο πραγματικῶς εἰμὴ εἰς μορφοσμός ἀσχημῶτατος.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, αἰδεσιμώτατε, εἶπεν ἐξάγων τὸν σκοῦφόν του καὶ προτεινὼν τὴν χεῖρα.

— Θέλω μίαν ἀπλὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν εἰμπορεῖς νὰ μου δώτῃς καλύτερα ἀπὸ τὸν θεῖόν σου, — (ὁ καλόγη-

ρος ὠμίλει χωρὶς εἰρωνεῖται τώρα πλέον,) — διότι ἐσὺ θὰ γνωρίζῃς βέβαια ὅλα τὰ παληόπαιδα τῆς πόλεως. Θὰ σ' ἐρωτήσω γιὰ δύο παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου, τὰ ὁποῖα, καθὼς μοῦ εἶπαν, μένουν ἐδῶ μὲ τὴν γιαιὰ των.

— Ἐμέναν, διώρρωσεν ὁ Οὐγονέτος.

— Μπᾶ ; Ἐφυγαν ;

— Ναι.

Βλασφημῖα, ἤκιστα ἀρμόζουσα εἰς ἱερωμένον, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ ὠχρὰ χεῖλη τοῦ φραγκισκανοῦ, καὶ ὁ γρόνθος του, καταπεσὼν βάρῃ, διεσείσε τὴν τράπεζαν.

— Ἄ, αἰδεσιμώτατε, ἀφήστε ἡσυχὰ τὰ σῶνερά μου ! ἐμουρμουρίζεν ὁ Οὐγονέτος.

— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ;

— Ἡ γράτα ἔσ' ἔνεκροταφεῖ, τὰ παιδιὰ σὲ ταξεῖδι.

— Τί ἀτυχία !... Ἄς εἶνε, τελοσπάν-

των δέν μου λές, γιζι: έφυγαν; 'Ο θεός σου τ'έδωξε.

— Όχι, αυτοί ήθελαν. Δέν είχαν ανάγκη πεινά να δουλεύουν.

— Φαίνεται, ότι ή γιζιγιά θά τους άφρασε μεγάλη κληρονομία.

— Ναι, ναι, δέν είπαν τίποτε σε κανένα, γιά να τους λυπητεί ο κότμος και ο θεός μου. Έγώ όμως ξέρω, ότι πήραν μαζί τους ένα πουγγί γεμάτο χρυσάφι. Τό είδα με τ'ά μάτιζ μου!

— Πουγγί; ήρώτησε ζωηρός ο κολόγηρος; μίν είδες και τίποτε χρυσιά;

— Ναι, και χαρτιά ένα σωρό τ'ά ήύραν μέσα 'ετ'ο ροδάκι τής γιζιγιάς.

— Και τί άλλο ξέρεις; Τί δρόμο έπήραν; Πού πηγαίνουν;

— Στό Παρίσι, γιά να εύρουν κληθές έλεγαν, κάποιον θεό των. Άλλά πρέπει να ξέρωτε, ότι αυτός ο θεός τώρα ύστερα ξετρώπισε 'ετή μέση προθήτερη δέν τους άκουσα ποτέ μου να μιλού; γιά θεό... Και γι' αυτό έγώ ύποθέτω άλλο πράγμα.

— Τί ύποθέτεις; Για τί μου.

— 'Ο Ούγονέτος δέν άπεκρίθη.

— Έλα, τί φοβείται; Τό φόρεμά μου σοφ' έγγυάται: ότι δέν θέλω τό κακό των φίλων σου.

— Δέν είναι φίλοι μου! άπεκρίθη ο μνητεύμενος μ' έκφραση μίτους, ή όποις έφάνη προξενήσασα ζωηροτέτην εύχαριστήσιν εις τόν κολόγηρον.

— Έτσι αί; Άμ, τότε λοιπόν έμαζ; θά συνεννοηθώμε θαυμάσια! Μίλησε θαρμετά' είπέ μου όλα όσα ξέρεις: αυτό σε συμφέρει ύρ' όλας τας έπόψεις...

Πειθαίει από τό συγγόν βλέμμα του κολόγηρού, τό όποιον ήτο εύχλωτοότερον των λόγων του και έμαρτύρει ότι δέν ήρώτα διά κελόν περί Γκού και Γωλτείου, ο Ούγονέτος δέν έδίδεσσε τώρα να όμιλήση.

— Ακούσατε, είπιν. Ένα βράδυ, καθώς έπερνούσα από τό σκίτι τωι, άκουσε κάτι παράξενα λόγια... «Αυτό κρατάω»... «Μικρογαζι»... Περιέργος, κυττάζω από την κλειστότερη, και τί να ιδώ: Τόν Γωλτείο γονατισμένο μπροστά 'ετ'όν Γκού, —μάλιστα τόν Γωλτείο, που δέν τον είδα ποτέ μου ούτε να σκύψη μπροστά σε άλλον!

— Χμ! πάει πεινά... έτσι ήταν γραπτό! έψιθύρισεν ο κολόγηρος. Δόσε μου γρήγορα τ'ά χαρακτηριστικά των!

— 'Ο Ούγονέτος ύπήκουσε. Και είχε τελείωση πλέον, όταν ο θεός του έσπληθεν εις τό εργατήριον.

Τότε ο κολόγηρος, με φωνήν έρριναν και κλαυθμηράν, έζήτησεν ύτέρ του Μοναστηρίου του έλεημοσύνην, την όποιαν ο όπλοποιός, εύσεθής χριστινός, έσπευσε να κάμη προθύμως και γεννιχίος.

— 'Ο κολόγηρος, επιδοφιλύσας άρθόνους τας εύλογίας του, απήλθεν.

— Έλα τώρα, παιδί μου, δουλειά! είτε φαιδρός ο Μάστρο-Ληνοσάκης πρής τ'ά αντίφών του αναλαμβάνων και αυτός τήν εργασιάν του. Αύριον άργία και δεσκαδικας: 'ετήν έξοχή! Έχουμε Πρωτομαγιά.

— 'Ο Ούγονέτος δέν άπεκρίθη. Έπιξερ γαζόμενος; όλονεν έν έγχειρίδιον με χαλυδίνην λεπίδα, έσπυλλογίζετο τήν επισκεψιν του κολόγηρου, τό μίτος του, τας πληροφείας, τας όποιας είχε δώσει, τόν κίνδυνον, ο όποιος ήπειλει τού; έχθρού; του, —και μετρίαμα κ'άκοντροςχές διέτελλε: τ'ά χείλη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

— 'Η Γλυκερία διέμενεν από τινος εις τήν Πυροτέτην, εις τήν έξοχήν τής θείας τής Ρενώδης; Γερβάτου, τήν όποιαν ύπερηγάπα.

— 'Ητι άδελφή τής μητρός της. Τήν έλάτρευε, τήν έχάτιζεν ως ιδίαν τήν θυγατέρα, και ή μικρά έθαύλασεν άνευ άντιλήλου επί τής άγρεπαύλεως και των κατολιων της.

— Εύτυχώς ή Γλυκερία έδικαιολόγει τόν πολυ τό ώρκίζον της δυναζ, ώστε ή βασιλεία της έφίνετο πάντοτε πολύ βραχέα εις τού; υπηκόους της, τόνσον τούς διπόδας όσον και τούς τετραπόδας, τούς όποιους ή άγροναός δέν είχε συνειθισμένους εις τόση πολλας περιποιήσεις.

— 'Οχι, ότι ήτο κακή, όλωσδιόλου' ήτο μόνον γυνή αυστηρά, έργάτρια άκαταπόνητος, τραχέα πρής τού; άλλους, όπως και πρής τόν έαυτό της.

— Άλλά όταν ή άνεψιζ της; εύρίσκετο εκεί, εις τας μικράς της χείρας μετεδίδεζεν όλην τήν έξουσίαν, και αυτή ήσυχάζε δι' όλίγας ήμέρας μη άναιμγυνομένη σχεδόν εις τίποτε. Οίτως ή Γλυκερία ήτο ή λατρευτή όλων, ζώων και ανθρώπων. 'Ορνιθίς, περιστέραι, χήνες, προσιτρέχον μόλι; τής έρώνας, διά να λάβουν τήν τροφήν, έν τής; όποις ή ποδικ τας ήτα άφρόνως γεμάτη. Το άλλο έν έχριμέτιζε, ζητού; τήν κριθήν του. 'Ο όνος άνέπεμπε τούς πλέον ήχηρούς του όγκνηστράς, θέλων προφανώς; να θέλξη τήν μικράν του φίλην, ή όποις, έκτιμώτα μάλλον; τήν καλήν διθήσιν, έθώπευε τ'ά μακρά του ότα και τ'ά έφερε κανέν δρακτιλόν λάχινον. Άκόμη και αυτοί οι άδάμαστοι ταύροι έφαινοντο ήμειρωμένοι, ύπό τ'ά γλυκύ βλέμμα του άγχιθύ πλάσματος.

— 'Η Γλυκερία είχε μείνη εις Πουρριέτην, γάρην τής ώρκίας άγροτικής έορτής, ή όποις γίνεται έκεί τήν 1^η Μαίου.

— 'Η Βασίλισσα Πρωτομαγιά, ή όποις τό έτος έκείνο, και εύτ'αχ συμπτωτιν, ήτο μίξ έξαδέλφη της, είχαν έκλέξη τήν Γλυκερίαν, ως άκόλουθον.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ
(ΑΙΔΑΛΟΓΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ ΤΟΥ ΑΙΣΙΟΠΟΥ)

(Η σκηνή παρά τόν Πισσον ποταμόν. Άνατολή Ηλίου έν τής κορυφής του Γ'αρητού. 'Ο Βορέας, άντ'ος περσοού άσκου, φαίνεται πετών πρής τόν 'Ηλιον έν τής Πεντέλης.)

Βορέας.—Πρόβαλε, 'Ηλιε λαμπερέ, Νά ιδώ τήν δύναμίν σου!

Ηλιος.—Ψόσα, Βοριά, άγριε καιρέ, Με έλη τήν όρμή σου. Έγώ άπ' τό θόλο τ' ουρανού, Στή Γ'η μου φως θά ρίξω.

Βορέας.—Κ'έγώ άπ' τ'ά ύψη του βουνού Στους κάμπους θά φυσήξω. Κι' ότι είμ' έγώ πιδ δυνατός Εύθύς θά σου άποδείξω!

Ηλιος. (Συστέλλων τας άκτινάς του): Δοιπόν, Βοριά, να ο καιρός Τή δύναμιν να δείξησι Σ'υ ποδισά τόσο τρομερός, Όστε μπορείς να ρίξης Και του έλάτου τό καρμ, Φυσώντας μ' άγριαν όρμή, — Βλέπεις έκείνον; μακρύν... Τόν άνθρωπο έκεί πέρα; Σε θέλω, παγερέ Βοριά, Τρομαχική μου άέρα, Μιάν ύρα να φυσήξης Και... να μου τονε γδύσης!

Βορέας. (Με ψυχρήν μετρίαμα): Γι' αυτόν, μου φθάνει μιά στιγμή Νά βάλω δύναμίν κι' όρμή!

Ηλιος. (Κατακόρυφος, σταματά τόν δρόμον του.) Έμπρός λοιπόν! Έαπλώσου, Τεντώσου και φουσκώσου!

('Ο Βορέας έν τού περσοού άσκου του φυσά μανωδώς. 'Ο 'Ηλιος τόν βλέπει, και γιά τ'ά εϊρανικώς, λέγει και' έαυτόν):

— Άνάγκη που τον έχει! Στή γούνα του τυλιγεται, Και με τ'ά δεκατέσσερα Τρέχει κι' άκόμη τρέχει! ...

(Πρής τόν Βορέαν):

— Λοιπόν ή δύναμίν σου, Άπ' τό λυτό άσκι σου, Όσο και να φυσήξη, Δέν είμπορεί έναν άνθρωπο Άδύναμο να γδύση! Τώρα να ιδής και μένα. ...

(Π'εται κατακόκκινος. Λάμπει, άστράπτει, άντινοβολεϊ.)

— Ρίχνω τό φως μου επάνω του Με μάτια πυρωμένα. Κότταζε, Άέρα! στάθηκε... Ιδέε τον... Έξουμπόνει Τή γούνα του... Ιδρώνει... Σκουπίζεται... στενάζει... Με τό πουκαμισάκι Άπόμεινε, και τρέχει Τσα 'ετ'ο ποταμάκι... Τήν κεφαλή του βρέχει Μ' από τή ζέστη σκάζει... Στή φλόγα δέν άντέχει...

Γυμνώθηκε να δροσισθή, Μπλούμι πέφτε μέσα να λου- Είδες, Βοριά; Έ, πήσε, [σθη! Κι' άπ' τή ντροπή σου κλάψε!

('Ο Βορέας κατατροπισμένος ζητεί να πετά' έρ. Άλλ' ο 'Ηλιος τόν κρατεί διά τής βίας.)

Βορέας.—Μ' ένίκησες... να φύγω...
Ηλιος.—Στάσου άκόμη λίγο, Νά σου τα ψάλλω, άπότομη Και άγρια Πνοή. Έγώ όμως με τή λάμψή μου, Χωρίς άντάρες, όπως σύ, Στή Γ'η φέρνω τήν άνοιξί Και δίδω 'ετ' άνθη της ζωής. —Στά ρόδα και ότις λεμονιάς. Και φέρνω 'ατούς άνθρώπους Που ζούν'ε όλους τούς τόπους Χρυσό τ'ά καλοκαίρι Τριανταφυλλένια τήν αύγή, Και με εύλογούν παιδικάκι νιές, Ναυτες, βοσκαί και γεωργοί, Ούρανε, έλάσσα και γ'η!

(Πίπτει ή αύλία)

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— 'Ο διδάσκαλος: Δεσφί, παιδί μου, τόν Άνδρόνικον τόν Β' δέν διαδέχθη ο υίός του Μιχαήλ, παρά ο Μαργουές του Άνδρόνικος ο Ι'!

— 'Ο Μαργουές: Δίδει ο υίός του Μιχαήλ ήτο άνήλικος.

— Κατά τήν όπ' του Άνδρόνικου.

— Μπα! γιαι αυτό; ο άνθρωπος είναι έτσι είταρος; λέγει ή μητέρα.

— Φαίνεται, μαμά, άπαντά ο μικρός Μιχης, ότι θά τρώγη όλα κρέμα.

— Κατά τήν όπ' του Καίως 'Ομοιος.

Β' Βραδεία μέν έλαβον 21 χόρια και 11 κορίτσια, Γ' Βραδεία δέ έλαβον 33 άγόρια και 19 κορίτσια. Δέν έχω καιρόν να έτελέγησιν αυτοίς τούς αριθμούς και να ιδώ μήπως έγινε κανέν λάθος, προπάντων εις τήν άναγνώρισιν των ψευδώνυμων, τα όποια δέν φαίνεται πάντοτε άν άνήκουν εις χόρια ή κορίτσια. Οχι ήτον έπικαιρό τόν Άεραποστατήν διά τήν ύπομονήν τήν εργασιάν του και τ'ά άπονημα δύο όνομα.

— Άρα Ι. Άμαζ, δέν σου ένίκησαν ψευδώνυμον έω; τώρα. Φαίνεται, ότι δέν περιήλθεν εις χείρας μου επιστολή σου με προκάτις ψευδώνυμων. Σε παρακάτω θέν να μου έναποσταλίσω.

— Άλλήν τ'ο Βορέα, εις τας Μεταμορφώσεις ή μία λέξη γίνεται από τήν άλλην εις δι' άλλην, πο σέβασαι ή άκαρίστεως εις γραμματικός (τά διπλά μ, λ, ν, κτλ. λογίζονται ως έν, καθότι και αί άρθογονοί) είτε δι' τής μεταθέσεως του τόνου, είτε δι' αναγγραμμισμού (π. χ. Τύρος, τυρός; πυρός; Πύρρος; Πάρος; σπάρος; άσπος) ή περι ής μ' έρωτάς, έχει ψευδώνυμον, μου γράφει συχνά, αλλά δέν είναι ή Ζηλεμένη Βασκαπούλα. Άθή εις τας επιστολάς σου δέν εύρίσκετο διόλου.

Καλή λέγεται, Φιλίππος τ'ο Έδρίνου οί έγγραφόμενοι διά τού Ξεσπαθώματος. Άμα λάθουν τ'ά πρώτα φυλλάδια, λέγουν: «Καλή άκού; έκεί να υπέρχη τίποτε θαυμάσιον, και να μίν έχωμ έν έλξητι!» και εύγνωμονούν εις τούς έγγραφόμενους: αούτος Σ' ευχαριστώ πολύ διά τας εύσεύσεις.

— Αυστηρός: Άρχισαρχε Θεμιστοκλή, δέν έχω πρόχειρον τόν μύθον του Φωριάν, διά να σου είπω κατά πότον είναι έπιτυχής ή μεταρρασις σου ως πρής τήν σιγουργίαν όμως είναι πολύ καλή. Έκ των Άσκησεων του Δικαιωτισμού, και τας άπλως δημοσιευσιμους άμείνω μ' έν ύσησημόν, διά να συμπληρωθ' ο άριθμός τήν όποιον πρέπει να λάξη έκαστος των βραβυθέντων και έπαινεθέντων. Και έπειδή μου κάλυψε αυήν τήν έρωτήσιν, τώρα ένθυμώμαι δι' έμείλω έν Εύσηιον εις τήν Λαίωποούλαν [Ε] και άλλο έν εις τόν Μοργενη [Ε], τα όποια περιέλασαν εις τό τυπογραφείο.

— Άπό τ'ο Β' Βορέας, ευχαριστώ πάρα πολύ διά τήν επιστολήν της φωτογραφική. Τώρα ποίος από τούς δυο είσι σύ; ... 'Ο πρής τ'ά δεξιά, ή: έμάνεσας; ... 'Ο Άνατολις είπεν, ότι έν δέν είναι ο πρής τ'ά δεξιά, τότε θά είναι... ο πρής τ'αριστερά! — Είς τ'ά περι Μ. Μυστικών σου άπαντών, ότι είναι καλόν ναπαντα τίς εις βλας, τας έρωτήσεις του τετραδίου, αλλά τας αυτάς άπαντήσεις δύναται να γράψη εις πολλά τετραδιά τας; διότι άπιυθύνονται εις άίτερον πρόσωπα.

— Άμφιβάλλει. Βασίλει τής Βοήμου, ότι έν έκαστα έπαρθεσις θά έκπαινα πάντα — πρώτα διά σε, πού με άγαπάς; τόσο πολύ; ... Άλλ' όχι, άγαπητή μου, τ'ά άρχικά δέν σου τ'ά έδωσα, διότι ούδέποτε φησινόντα τ'ά άρχικά άνευ ρητής παραγγελίας του ένδοξαρομένου. Αυτό είναι μία άρχή άπαράβιατος: χάνει τήν μυστικότητος των ψευδώνυμων. Ίδεις τώρα τί άπαντώ και εις τήν Γ'υπεράρον, εις τήν Άλληλογραφίαν του Βου φυλλάδιου. Θεωρούμε α' αυλλοπηρία β' τόν θέντα τον του μικρού έξαδέλφου.

— Σ' ευχαριστώ θερμάτα, Καρδία και Πέτραν, και διά τό νέον έσπεύθημα και διά τας έπαρθεσις τής τότης άγάπης. Σήμερον έκλέγω ψευδώνυμον της νέας μας φίλης. Τήν περι ής έρωτάς, θά γνωρίσω καλήτα διά τής ιδιαιτερόσεως: άλλήλογραφία. Ναι, ή Κορυθόρος Φλέψ; θά διαρκέση διόν τό έτος, ή σχεδόν όλον. ο 'Εγγονός θά τελειώση έννοήσας και θά τον διαδέχθη άλλο διήγημα εκτενές και ώρκίζον.

— Έρωτα τήν επιστολήν σου, Ιατρώ των Συναρρομητών, [Ε] πρής τόν κ. Φάιδω α, ο όποιος Γυμνασιεύσθ, ο φίλοποιος στατιστικός Άσπροποστατής [ΕΕ] μου στέλλει και τό Β' μέρος τής Στατιστικής των Βραβίων. Το έξαγομενόν των άριθμών του είναι, ότι κατά τό λήξαν έτος

όπως και οι άλλοι φίλοι μας, τούς α' Αθηναίους Περιπάτου και τούς εύρισκεις τόνσον τερπνούς και διδακτικούς τοιαύτα δε συγχαρητήρια, άντων τό δικόν σου, άποσταλόν έ; αυτών τήν ώραυτέραν και γλυκυτέραν έναποσταλόν.

— Έξέτισε Άρματωτά [ΕΕ] ώρισιστή και ή σημερινή επιστολή σου με τας εύσεύς κρίσεις περί των νέων του 1900. Έργησεν όμως να έλθη, και άν ο λόγος τής μακρής σιωπής σου είναι ή ακατόπληξις, τήν όποιαν σου έπαρέδωσαν τα νέα φυλλάδια, τότε πρέπει να λάβω τα μέτρα μου και να έλαττώσω αυτές τας έκπλήξεις, αί όποιαι προκαλούν άρρασιαν.

— Άγγελος Ν. Δασκαλοπούλου, «λακωνικός» είπαρσις να σου άπήνησας, ούδούλωσ όμως, δέν τα πιστεύω. Ευχαριστας εις μέτρος μου τόν πατέρα σου, διά τήν καλήν ιδέαν, τήν όποιαν έχει περί έμού. Η περί ής μ' έρωτάς έχει ψευδώνυμον. Τώρα θά μου κάμης και σου μιαν χάριν: να μου γράφης συχνότερα. 'Ο θέλων πάντοτε εύρίσκει καιρόν.

Βεβαίως, Άλληλογραφία, ή «Φιλόκαλος Πηνελόπη» τό περιουσιών των εργαζόμενων, έξακολουθεί έκδιδομένη, και σου το συνιστώ ως κάλλιστον εις τό είδος του και έπιμελέστατα συντασθεύον. Αυτό λαμβάνουν και αί άδελφαι του Άνατολις και είναι πολύ άναφοσμημένα.

— Μαρίκα Κορυθ, άναθεν των Πνευματικών Άσκησεων έκαστος φύλλον ύπαρχει άναγεγραμμένη ή προβλεπία, μέχρι τής όποις είναι δεκατά αί λύσεις των Άσκησεων τ'ο φύλλον του. Όσοι αυτήν τήν ήμέραν ήσαν πιεπέι να κυττάζω κάθε φερν, —δίδει μεταβάλλεται, —και να συμμερρομύσασαι.

— Έγχερίνοσσε τ'ά ψευδώνυμά των δέχομαι μετά χαράς εις τήν Άλληλογραφίαν μου και εις τούς διαγωνισμούς μου τούς νέους μου φίλους: 'Ιπποκλή τ'ο Αντόμιον (Χ. Π.), Άρματωτάς Πηοη (Μ. Α.), Καρνάβαλον (Γ. Σ.), Έναστρο; Οδρανός (Α. Μ.), Γενναίον Λέοθιον (Σ. Μ.), Κόκκινον Έπα ωφός (Ν. Γ. αυτό έξέλετα), 'Οκτιάνον Όριχλήν (Α. Ν.), Πύργον τής Βαδέλ (Γ. Β. αυτό έξέλετα έν τών έπτά του έπρότερος), Έρωτα τ'ο Ψαριάν (Τ. Τ. αυτό έγχερίνοσσε) άποτέλετμα τής Κληρώσεως δέν έδην μοσιεύσασα άκούη) Έρωτή, Θαλάσσιαν (Α. Α.) Έβδομάτ'ο Όριχόντα (Κ. Γ. αυτό) Άρματωτάς Γαλατταή (Α. Γ. ευχαριστώ θερμάς διά τας καλές διαθήσεις και διά τήν τόνση άγάπην, τήν όποιαν μαρτυρεί ή πρώτη επιστολή σου) Ρόδον τ'ο Ηλίου (Ι. Π. αυτό έξέλετα, αλλά παρέλειψα τό άσθηδόν διότι θά έγινε α' αυτό μακρον) Άνθισμένη; Βαυλιλίαν (Α. Κ. αυτό ήτο τό ώρκιότερον) Μιχά; έν Φελοπεριέρρον (Α. Σ) και Μικρόν Μπουμπουνοιστήν (Ν. Σ)

— Πρώτη - Πρώτη μου έστειλε τήν Λύσιν της Μαγικής Εικόνας του προηγουμένου φυλλάδιου ή Θεραπειάς έν τών Μουσών. Τους λοιπούς θάνατέρω εις τήν προσήχες.

— Και έν λάθος τυπογραφικόν: Τό πρώτον Παιδικόν Πνευμα τ'ο προηγουμένου φύλλον δέν έσκόλη ύπό τού Άγροπολογιστάτου (δωκατά λάθος έτυπώθη), αλλά ύπό τού Άσχερίνοσσε εις τόν όποιον έγραψα και τό σχετικόν Εύσημον.

— Άσπασμάς, Πληροφορία; ο Κορυθόρος κληρονομή τόν Μικρόν Γυμνασιεύσασα θά άρχικά τόν εις Α. Σ. — ή Βασίλει τής Βοήμου ζητεί τάρχη τ'ο Ηλίου τής Αθήνης — ο Ιαούνης Χ. Σολιώτης ζητεί τό ψευδώνυμον του Γεωργίου Δευτεράϊου (δι' ιδιαιτερόσεως έπισημολογία) και συγχαίρει τό Πηδόν τής Βοήμου διά τής Άσθησεως του — ο Τριανταφύρος Μιχαήλ Μής δέχεται τήν ύπό τού Σελεσκου τ'ο Κεραινού προαθήσιν Άλληλογραφίαν και άναμένει επιστολήν του — τό Στήριγμα τής Μητρός δέχεται τήν ύπό τής Τροχίτρας προαθήσιν άλλήλογραφίαν και άναμένει επιστολήν της — ο Δημάρατος ζητεί άλλήλογραφίαν με τόν

